

Fyra Nya

W i f v r.

Den första:

Du lemnar mig att följa Årans fana, ic.

Den andra:

Från hem med Forsets fana, ic.

Den tredje:

Bland alla färgor jag ändå, ic.

Den Sjunde:

Den Gud som öfwerallt man dyrkar, ic.

 E L D E R S O N ,

tryckt i Marquardska Boktryckeriet, 1824.

~~~~~

Afskedet.

Du lemna mig att följa årens fana,
Mitt hjerta följer, förjande, din stig;
Gå att dig våg till minnetstempelt bana:
Så bjuder åran, gå, men glöm ej mig.

Jag, glömma dig? nej! i mitt minne gömma,
Skall jag den skönhet, som förtjusat mig;
Ej pligtens, årens bud jag skall förglömma,
Men också aldrig, aldrig glömma dig.

Swad qual, som blar afskedslärens smärta
För många skönheter du visar dig;
Ditt öga, bilden af ditt äbla hjerta,
Skall äfwen tjusa dem, då glöm ej mig.

Nej, frukta ej! när jag en skönhet finner,
Då skall mitt hjerta säga inom sig:
Emot min vän hur litet denna minner!
Då glömma henne är blott minnas dig.

• • •

Jag är min pligt, men ock min kärlek trogen,
Sed åran — ej en död, som väntar dig.
I stridens samn, med farorna förtrogen,
Äf tapperhet gif prof, men glöm ej mig.

I striden skall ditt namn min lösen blifwa
Och sprida stråck på fiendernas stig.
Ja, det skall minnet och mitt mod upplifwa
Då, glömt af faran, jag blott minnes dig.

I segrens lagerkrans, som Mars dig skänker,
Vill äfwen Amors myrten blanda sig;
Då hoppas jag och på vår kärlek tänker,
Och lycklig är, att du ej glömmet mig.

Om ödet ej mig längre unnar lefwa
Och Frigorns död på fältet väntar mig,
Då skall din bild för mina ögon sväfwa,
Och jag dö nöjd med tankan uppå dig.

Från hem, med korsets fana,
Den unge Richard drog;
På sina faders bana
Det första steg han tog.
I Morgon nyss den låran
Äf Trubadurn han fått:
Det sköna tillhör åran,
Den skönsta — hjälten blott!

"Öddbliga Maria!"
Han bad med nedfånkt lags:
"De tappra och de fria,
För dem har lifvet glans;
Skänk mig i fröjd och smärta,
Den helga årans tröst!
Gif mig den skönstas hjerta!
Gör mig bland hjeltar först!"

Han ristade i hållen
Sin ed, vid altars rand,
Och gick i stjernegwällen
Om bord till Syriens strand;
Och snart hans swärd den låran
Skref blodigt, som han fått:
Ät hjälten offrar åran
Han åt den skönsta blott.

"Ha!" ropte Gärsten, funnit
I dig min arm jag har;
Äf den, hwars fröjd du vunnit,
Tag nu din lyckas bar!
Min Dotter såg du gerna;
Välän! hon skänks dig först:
Hon är den skönsta tärna,
Och du bland hjeltar först.

Och när vid Altar-randen,
I tusen vittnens rund,
Äfne gaf Richard handen,

Då stod från mund till mund:
"Du sveks ej af den läran,
Som du så väl förstått:
Det stöna tillhör äran,
Den stösta — hjelten blott!"

Färgorna.

Bland alla färgor jag ändå
Vår mycken fruktan för de blå;
Jag mins karbasen än, den svagen,
Som på mig ofta blånat ryggen.

Pancratius min lärare,
Jag tydligt än mig tyckes se:
Den narren hade högröd näsa
Och lärde mig Cornelius läsa.

Men han förargades så lätt,
Och då blef näsan violett;
Jag, när hans hand begynte hvista,
Såg gult och grönt för ögat lista.

Med swarta sammetsbårens präst,
Och med sin färlas öfvermakt,
Respect och lydnad hos oss alla,
Han visste bjuda och befalla.

I sina regarnestrumpor grå,
Han upp och ned bland oss sågs gå,
Med hwita mössan på ett dra,
För att på våra läxor höra.

Och sittande vid bordets rand,
Han ströckte ut sin bruna hand;
Den kom, just som om natten tjuften,
Att smyga sig på oss i tjuften.

Från dessa tider tills i dag
Har ingen färg mitt välbehag;
Jag prisar derför dubbelt mera
Den äbla konst att dem mælera.

Den Gud, som öfverallt man dyrkar,
Som blindeln för sitt öga bär,
Som lifwets fröjd och smärta vekar
Som hjertat sårar och födelär:
Den Gud, min ämma, dyra älskarinna!
Sin lag att bylla ålagt mig.
En ewig trohet skall du sinna,
I detta hjerta, som blott slår för dig. :,:

Blott du min kärlek vill beswara,
Ty blott för dig mitt hjerta slår,
Jag ej för andra vill förklara

Den fröjd, som knappt jag sjelf förstår.
Må någon ann' sin älskarinna nämna,
Min hemlighet jag hålla vill för mig;
Den som sitt hjerta dig vill lemnna,
Han önskar endast yppa det för dig.

Om vi, all twångets lagar följa,
I sällskap måste säga: Ni,
Det ljufwa: Du! vi mer ej dölja
När vi allen, omärkte bli.
Om någon svartshul wille mig så illa,
Ue dina armar wäldsamst slita mig,
Och känner ej den ljufwa willa,
Det sällhets-rus, som fäster mig wid dig.

Jag sjunga vill om Amors pilar,
Om dig, som gaf mitt hjerta lag;
Din ljufwa blick, der oskuld hwilar,
Ditt fina wett och ditt behag.
Nej, än en gång jag swär dig, ljufvarinna,
Wid denna suck, som sändes ifrån mig,
Att namnet på min älskarinna
Skall aldrig tollas för en ann' än dig.

Exemplaret kostar 2 Skilling Banco.
